

כיסופים / שרואי ב.

כמו כל יהודי במקום גלותו, גדלתי מתוך תחושה, שהמקום הטבעי והאידיאלי עבורי כיהודי איננו המקום בו אנו שרויים. כמו לכולנו, היתה לי תחושת עצמויות וכמיהה לאישה מקום רחוק, שורה נשמתנו חלופה מס, והיא לא תמצא מראש אנפשה עד שבה אליו. ואמנם התת-מודע ידעתי, כי המקום ההוא אינו אלא ציון וירושלים, ובית ה' אשר בתוכה, אך משום מה היו חסרים לי הכלים הנצרכים בכדי לחבר מנוח לה אל אותה הרגשה.

אינני מאשים אף אחד באופן אישי, אבל מכלל הדרכי שצליה חונכתי, חשתי כי המקום ההוא נמצא באיזה כפר או שטצטט ה'אלטער הייט' - הבית הישן - על האדמה הארוכה של אירופה [הספואה בדט אבותינו היי"ד]. בנתיבי החיים האיטיים בין לול התרנגוליים ורפת הבקר, בין הצמחה בטלנים הישטיבלי של הכפר - שט נמצא אותו מקום, שכל כך אני מתעצצ אליו.

הן אמנם ידעתי, כי יום יבוא, וקול השופר ישמע, ונשר לבן גדול ינחות עלי אדמת בורו פארק, נשתרע בנחיות על כנפיו הענקיים [ואחזיק בו היטה כדי שלא אפול לים, יש לי קצת פחד לבהים...], ויצעה את דרכו אל ארץ הקודש. גם ידעתי בהטחון, כי אפילו בתי הפאר שבנינו פה בדמים - תרתי משמץ - יצטרפו אל הנסיעה [ובמקביל כל מה שבנו הציונים הארוכים יחוק וישרץ כרעצ...], וביה"מ"ק של אש בניו ומובלל מנצוות ומצטיי שקיימנו פה - ינחות על מקומו וכו' וכו'. אך מה שנוצץ אליו, מלבד להתפלל ולבקש שכל זה יתממש - אין לנו באמת מה להוסיף. הרי הכל גבוה הרבה מהשנתנו, בקיצור - משהו רחוק מאוד מן המציאות, עוד סצוף ביי"ט הציקרים שצלינו להאמין בו באמונה פשוטה, וכך עוד שאנחנו צדיין צמוק צמוק בתוך גלות אמריקה [הגלות החמישית?], תפקידנו אינו אלא להסתגר בד' אמותנו, לצסוק בתורה ובצבדות ה', ולהמתין עד שהלמן יבוא. לכן לא יכולתי לחבר את רגשות העצמויות והכמיהה לדבר-מה, המשתייק לכל הנזכר.

למען האמת, לא גדלתי בסביבתם של אותם המואסים בארץ חמדה כחלק מהסקפה ושיטה. לכולנו היה אישה קשר וחבור עם הארץ הקדושה, לא חיבור מהותי שכולנו להסביר מהו, אך משהו כצין אהבה לקדושתה - הרי אורב דארעא דישראל מחכים, ואין תורה כתורת ארץ ישראל וכו'. אבל אני כשצצנו, לא הרגשתי שום צניין בזה. לא שמעתי בבית דיבורים מיוחדים לא בעד ולא נגד. עד כדי כך, שבימי החרות, אחר שכבר סיימתי את שנות הישיבה, לחץ עלי לקני שליטי"א שאני צריק לנסוע לארץ, כי עכ"פ פעם בחיים צריכים לבקר שם. לא יכולתי לסרה, כי הוא מימן את ההוצאות, ובלא רצון מיוחד כלל, מצאתי את עצמי טס ביחד עם בן-דוד שלי לכמה שבועות לבקר את הארץ.

העוד שהוא אכן מצא את מקומו שם, אודה ולא אבוש, שכמעט שנאתי כל רעע שהייתי שם. לא הבנתי כלל על מה ולמה באתי, אכן הבנתי שיש כאן כמה קברי צדיקים, ואפילו צדיקים מאוד גדולים, כמו אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב. אבל אני בכלל לא הטיפוס שנוסע כל שני וחמישי לבקרי צדיקים... הלכתי כמה פעמים לבכות, אך לא התחברתי כלל לכל העניין. ברוב ה', השבועות חלפו עברו, ומצאתי את עצמי בדרך חזור לארץ גלותו, להסתגר שוב בתוך ד' אמותי ולצפות ולחכות לקול השופר.

ה"ה התחנתי והתחלתי לבנות בית נאמן בישראל, ושוב פעם אני שומע את הקול שצריכים לנסוע לארץ ישראל... אבל הפעם הזאת היה זה קולו של אשתי שתחי'. "כבר הייתי שמה" צניתי לה, "אך היית שם לבד, עכשיו צריכים לנסוע יחד". "בסדר", השתכנעתי, הרי בין כך היינו צריכים לנסוע לירח-דגש לאן שהוא... אז שוב נסעתי למסק כמה שבועות לארץ.

אך השנה מביקורי הראשון, הפעם הלו אכן התחברתי קצת. התחלתי להראש שיש בזה משהו... אולי אנשי הישוב הישן עם הישמונה בידים, או הקיבוץ הרבאני [ח"ו לא קיבוץ גלילות...] של סולי יהודים כה רבים, בקיצור - משהו מצניין. במסק השנים היו לנו כמה הגדמניות להיות בארץ, ואף זכיתי להיות כמה פעמים כאן למסק חטי תשרי, ובכל פעם התגבר והתאמץ הקשר לארץ יותר ויותר, עד שכבר החלטנו עכ"פ פעם בשנה צריכים לבקר בארץ - ואולי אפילו ברבות הימים עוד נלכה לצלות ארצה ולקבוע בה את דירתנו.

מה שבאמת הביא לשינוי הגדול לכל מטי והסקפת חיי, הוא מה שהביא לשינוי הגדול לצולט כולו, הלא הוא 'משר הקורונה'.

הכל התחיל בשנה שצברה - שנת תשי"פ לפ"ק, השנה שצוד תזכר לדורות צולט ותקבע כאחד מנושאי הלימוד הבולטים מספרי ההיסטוריה של בנינו. זכינו להיות בארץ באמצע זמן חורף, בסביבות ט"ו בשבט. איני יודע למה, אבל נכנסה לי מין תחושה, שאני צריק לנסוע עכשיו! אז זה מה שעשינו. אכן, אשתי לקחה חל"ת מצבודה ונסענו. בדה התצופה כבר קבלו את בנינו שליטים, המודיעים שאם מישהו היה בסין בשבועיים האחרונים - עליו להודיע להם על כך, משום שאיזה חולי, וירוס כלשהו, מסתובב שמה - לא הענקנו לדבר תשומת לב מיוחדת, כי למיטב ידיעתנו לא היתה לנו שום שייכות עם סין במסק ימי חיינו, מלבד כמה שמונצ'צס המסתובבים תחת רגלינו בבית, שיוצרו שם.

משום מה, בביקור זה נתחברתי אל הארץ יותר מכל הפעמים הקודמות. חשתי צורך, על, שכבר הלמון הקרוב אני צריך להשתקצ פה. לא יכולתי להסביר את צומק התחושה הזאת, כיון שמצולט לא עסקתי בציון בכל הנושא של ארץ ישראל, אק זאת היתה המציאות. מהיום שחזרתי הביתה [דירת עראל...], לא מצאתי מנות. הצלצוצים רק התחלקו מיום אל יום. עד... כמו שכולנו יודעים מה שאירע במשך החודש הבא - מימי חט הפורים שנכרע לא יסוף מאתנו, ולא מנסיבות מנחות, ל"צ"...

השמועות המחרדות שרק התגברו מדי יום - אנשים נופלים בלובים... הישיבות והחדרים נסגרים... פתי-כנסיות ופתי-מדרשות נסגרים... כל הצולט נסגרי! כל זה השפיע על כל אחד מאתנו בדרכים שונות, אבל פרט אחד שלא אשכח הוא, שהיתה לו הפעם הראשונה, בה כולנו חיכינו לביאת המשיח בכל לבנו ממש. הנושא נצפה לחלק מנושאי היום. אני נזכר בימים הראשונים של כל אותה תקופה, בהם ישבתי צמוד לחלון וחכיתי! חיכיתי לאיזה קול שופר, לאיזה צני רוכב על חמור, לנשר, לאיזה קשת מלאה באוויר, לא יודע בדיוק למה - אבל ציפנו לישועה עם כל המשמעות של הדבר.

התחלתי לציון בנושא של משיח וחלפיו, עברתי על כמה ספרים, ואפילו קניתי כמה ספרים על הנושא, עד שנזכרתי שפעם רכשתי איזה סט קטן יד-שנייה של התנ"ך. אל שלא חונכתי לכך ולא היתה לו 'דרכנו' להתעסק בספר הזה [חבל שלא...]. - באלל משהו עם משכילים, לא יודע בדיוק מה... - אק זאת ידעתי, שהוא מכיל בתוכו כמה נבואות מצנינות שמצולט לא שמתו לב אליהן, כי שוב - זה משהו הרבה יותר גבוה מהשמותינו הצעירות. אבל עכשיו, כשאנו נמצאים בעת שסט היא נמצאת למצאה מהשמותינו - הרי מן הנכון עכ"פ להציץ מן החרכים ולראות מה יש לו, לתנ"ך, לומר על זמננו אנו, אולי יש שט משהו על כל הקורונה הללו.

אמנם כן, מצאתי כמה פסוקים מחרדים למדי שיכולתי לקשר למצבנו אנו, אבל לא תאמינו - עוד הרבה יותר מזה! מצאתי פסוקים כה נצימים, מלאי תקוה ונחמה, ממה שיצא אלינו באחרית הימים. פסוקים שמצולט לא ידעתי על קיומם, מלבד מכמה הפטרות שהאנתי אליהן בחצי אונן, ומכמה אגדות בש"ס, שבין כק 'אי אפשר להבין לצומקן'. אבל במצב כזה, כשכולנו הוצרכנו לתקוה ונחמה, ישבתי ועברתי על פסוקים שלמים מנבואות ישעיה ויחזקאל וכו', שכל כק חיזקו את לבי, שצוד יהיו ימים טובים מאלה...

מכיון שהחיבור שלי לארצנו הקדושה היה כבר חזק למדי, מטבצ הדברים יותר שמתו לב לפסוקים המציירים מה שארע לארצי החביבה... וכרעט ביום בהיר, הכתה בי ההכרה במלא הצומחה...

הרי נבואות כה רבות מאלו כבר מתעשות לצנינו! הרי הארץ כבר נמצאת צמוק בתוק תהליך בנינה! דברים שלא ראינו כבר מאות בשנים מתרחשים לצנינו! 'ואתם הרי ישראל ענפכט תתנו... כי קרבו לבוא', וכמו שאמרו חז"ל, ש'אין לב קץ מאלה מלה!' 'עוד ישבו לקנים ולקנות ברחובות ירושלים... ילדים וילדות משחקים ברחובותיה'... מה הולך פה? מדוע אנחנו מחשים? למה אנחנו צדיין פה תקוצים בחולץ לארץ? למה לא מדברים על זה? למה לא מכירים בניסים שצושה לנו הקב"ה? הרבה ספקות ותמיהות החלו לכרסט בלבי.

וככל שצברו הימים, התחלתי יותר ויותר לבוא אל ההכרה, ולפיה מה שאנחנו מחכים לו כבר קרוב לאלפיים שנות עלותנו - חלקו הגדול כבר מתרחש במציאות! רוב מנין ומנין מכלל ישראל החרדים אל דבר ה' כבר נמצא בארץ ישראל ונלא כמו שהייתי בטוח עד עכשיו, שהט נמצאים בקרוב-פארק וויליאמסבורג - אכן, רבים מחברי צדיין מאמינים כק באמונה שלימה - זו מציאות (כואמת)...]. מה זה אט לא קיבוץ עלויות? אט כן, אנחנו בוודאי נמצאים כבר באיזשהו שלב מהשאלה, תכנה אותו האיזה כיווי שרק תרצה... וכק המשכתי להבחין בנקודות נפלאות בתהליך בו אנחנו נמצאים, ושכבר קרובים אנחנו מאוד לתחנה הסופית, שהיא כמובן ביאת משיחנו במהרה בימינו.

הכמיהה והצלצוצים אל הארץ הקדושה רק מתגברים בכל יום שצובר. אני כל כק רוצה להיות חלק מתהליך הנפלא הזה. להיות חלק מנבואות המתעשות. רק לצמוד ברחוב ולראות את השאי סביב צניק וראי כולט נקבצו באו לב' - לראות את זה נצשה למציאות. לצבור בין ההרים ולראות את הפסוקים - 'עוד תטצי כרמים בהרי שומרון', 'והארץ הללו הנשמה היתה כצן צדן' - נצשים כנבואה חיה.

אק יותר מזה - אני יכול להגיד פפה מלא, שכל השקפת חיי נשתנתה ב-180 מאלות. כל יהדותי קיבלה משמעות אחרת וצמוקה יותר. מדובר בהשקפת חיים, המיוסדת על דבריו הקדושים של התנ"ך. לווהי הבנה, ולפיה היהדות איננה רק 'דת' עם כמה מצוות ומנהגים החלים על היחיד. אנחנו אומה קדושה, ובתור שכלו - יש לנו מהלב חיים המיוסד על תורת ה' לצט ה' בארץ ה': ארץ ישראל איננה כצוד ארץ אחרת - היא המקום המיוחד שצלו תורותיו, מצותיו, חוקיו ומשפטיו של ה' יכולים להתקיים. הציפיה לבנין בית המקדש קיבלה משמעות אחרת, אני כבר מבין (עכ"פ באופן חלקי) מה חסר לנו - ועוד יותר מזה - שבעצט אנחנו יכולים לעשותו בכל רעצ נתון - אט רק נרצה!

כמובן, אני מכיר טובה אל ה' שהנחני בדרכ אמת - אק לא אוכל למנוע את הכרת הטוב שלי אל שלוחיו הנאמנים, הללא היא אגדות 'קדושת ציון' המצטרפה, דרישת ציון על טהרת הקודש, וכשמה כן היא. אינלא הט, כבר הייתי מאבד את הכל. לא יכולתי להיות האדם ה'נורמלי' היחיד בין כ"כ הרבה 'נתמחונים'... - אינלא הט, הייתי 'מסתדר' עם המצב

איכשהו, והייתי מתערה בתוך הציבור הרחב בכדי להרדט שוב. כשנלדמנו לפני הצלונות מלאים תוכן בכמות ואיכות
גרמה למהה מאד - לא רק שמצאתי את המקום שמבטא את המסרים הללו באופן כה ברור ומהודר, אלא יותר מכך
- נתגלה לי שאינני לבד! ב"ה, יש כמה וכמה אנשים החיים את המציאות! הם מודעים אל חסדי ה' ואל דברי נביאיו
המתרחשים ומתקיימים לצנינו! יש להם ההשקפה הנכונה, איך להבדיל בין מה שה' עושה לבין משה הרשעים... והם
אינם כופרים בטובתו של מקום - זוהי ההתבדלות האמיתית!

נקוה שיותר ויותר אנשים יהיו מודעים לכך זאת, ויבקשו בכל לבבם את השפת הדברים שמאסנו - מלכות ה', מלכות
בית דוד, ובית המקדש, וכך יחזיר ה' אלינו בקרוב בימינו, אמן!

אני מתפלל בכל לבי, שאף אם ח"ו כלל ישראל לא יזכה בקרוב ממש ללאולה השלמה, אני וביתי צכ"פ נזכה לחזור
בקרוב אל ארצנו החביבה והנחמדה, ולצבור את ה' בתוכה. ולצד אתה אני משתדל להתחבר בכל דרך שניתן עם ארצנו
הקדושה, ולכן מלבד להתעסק ולציין בנושאים, אני גם משתדל לקנות קמח ולאפות את החלות לצבור שבת מהמיוצר
בארץ הקודש, וגם אני מקפיד בל"נ לקנות יין טוב ומבוסס מהתוצרת המשובחת של כרמי הרי ישראל, ופוסף לכוונה
לפי מציאות קידוש על היין - אני גם מכוון לפייס 'ואכלת ושבצת וברכת את ה' א-להיך על הארץ הטובה אשר נתן
לך!

אל מעייך ידידנו היקר. השלום והברכה!

במשך כל השנה אנו משתדלים להוציא חומר תורני איכותי המופץ באלפים רבים של עותקים מדי חודש בחודשו
בכל מרחבי ארצנו הקדושה. ולאחרונה אף מעבר לים. וזאת מתוך מגמה אחת - הנחלת ערכי התורה המקוריים
והשורשיים וחזרה ליעוד אותו הועיד לנו הבורא - כינון אומה שלמה היודעת את ה'. דבקה בו ומקיימת חיים מלאים
בארצו.

ברוך ה' זכינו עד כה לסייעתא דשמיא עצומה. והגענו לקהלים אדירים. רבים רבים הם אלו אשר השתכנעו מדברי
הטעם שבגיליון. ולא מעטים הם אלו. אשר טרם הגיעו להכרה מלאה. אך בהחלט הבאנו אותם לתהליך של חשיבה.
תהליך אשר פירותיו מבשילים אט אט.

מדובר בלא פחות ממהפכה בדרך החשיבה של קהל יראי ה'. מהפכה של שיבה לשורשים. של חזרה למקורות.
של הסתכלות רעננה על מציאות חיינו לאור ההטבה האדירה לה זכינו כאן בארצנו במאתיים השנים האחרונות.

כאמור. הגיליון החל לשלח פירותיו אף מעבר לים. ובשני מוקדים בארה"ב יש כבר סניפים פעילים של האגודה.
גם בלונדון אנו שומעים על תמיכה. וכן במקומות נוספים בעולם. שם הקריאה שלנו ליהודים החרדים לעלות לארץ
מקבלת משנה תוקף. אחר שנכחו לראות במשבר הקורונה ובאנטישמיות המתגברת. כי השמש של יהדות הגולה
עומדת לשקוע. ועתידם הרחוקי והגשמי נמצא בארץ בה בחר ה'.

מלבד זאת. הפעילות בארץ הולכת ומתרחבת. קיים ביקוש אדיר בקרב בחורי הישיבות. האברכים וכן בקרב יראי
ה' העמלים לפרנסתם מכל שכבות הציבור - הקמת מערך שיעורים. לטיולים. סיורים ושאר פעילויות. אשר תכליתן
ליצוק תוכן מעשי בחיי היום-יום לרעיונות הנעלים שמושמעים מעל דפי הגיליון.

ידידנו היקר! ביכולתך לזכות להיות שותף פעיל במהלך האדיר הזה. והזכויות הנובעות מהשתתפותך אינן ניתנות
לשיעור. כל יהודי שהושפע מהגיליון - השפעה זו יוצרת תהליכים אדירים אצלו - פנימיים וחיצוניים - והוא אף זוכה
להשפיע על סביבתו הקרובה. ולעיתים אף הרחוקה. ולא ניתן לשער עד היכן מגיעים הדברים!

הבה נחוש את גודל השעה. ואת חשיבות הדברים! הבה נהיה שותפים ביחד במהפכה האדירה. כדי שביחד נצליח
ליישם את כל הרעיונות שכולנו מייחלים להגשמתם.

על-ידי השתתפות של 100 ₪ מדי חודש ניתן ליטול חלק פעיל וחשוב. ולזכות להיות שותף במהלך האדיר. אשר
פירותיו בעולם הזה ניכרים לעין כל. מלבד השכר האדיר לעולם הבא.

יהודה אפשטין
ני"ר אגודת קדושת ציון

כתב שותפות

גם אני מעוניין להיות שותף בפעילות האגודה כדלהלן:

בהדפסת 50 עלונים והפצתם בארץ – בתרומה בסך 100 ₪ לחודש

בהדפסת 50 עלונים והפצתם בחו"ל – בתרומה בסך 170 ₪ לחודש

פרטי כרטיס אשראי (לתרומות באופן אחר - פנה לאחד האחראים)

פרטי התורם

שם פרטי ומשפחה _____ טלפון _____

כתובת _____ דוא"ל _____

פרטי התרומה

תרומה בחיוב בודד/תשלומים _____ מס' תשלומים _____

תרומה בהו"ק _____ מספר פעמים לחיוב _____ תאריך חיוב _____

פרטי אשראי

מספר כרטיס אשראי _____ תוקף _____ / _____

3 ספרות בגב הכרטיס _____ ת.ז. בעל הכרטיס _____